

(1991)

27 Αυγούστου, 1991

[Α. ΛΟΪΖΟΥ, Π.]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΖΑΝΝΟΥΠΑΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 850/88).

Αναθεωρητική Έφεση — Αίτηση για παράταση χρόνου καταχώρησης της — Εξαιρετικό δικονομικό μέτρο το οποίο ασκείται όταν το Δικαστήριο, το οποίο έχει ελεύθερη και αδέσμευτη διακριτική εξουσία, κρίνει ότι το συμφέρον της δικαιοσύνης το απαιτεί — Οι κανόνες ως προς τα χρονικά όρια πρέπει να τηρούνται εκτός όπου η δικαιοσύνη με σαφήνεια υποδεικνύει ότι πρέπει να χαλαρωθούν — Η διαφωνία του αιτητή με το δικηγόρο του ως προς τον τρόπο χειρισμού της υπόθεσης δεν αποτελεί υπό τις περιστάσεις λόγο για παράταση του χρόνου καταχώρησης της έφεσης.

5

Με την αίτησή του αυτή ο αιτητής ζήτησε από το Δικαστήριο παράταση χρόνου για καταχώρηση έφεσης κατά της απόφασης του Πρωτόδικου Δικαστηρίου με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή του. Ως λόγο προς υποστήριξη της αίτησης του ανέφερε ότι γεγονόςτα σημαντικά με την υπόθεση ήρθαν σε γνώση του πολύ αργά σε σχέση με το χρόνο καταχώρησης της έφεσής του. Ως τέτοια γεγονότα ανέφερε την παράλειψη των δικηγόρων του να επαναεπιθεωρήσουν τους φακέλους και να καταχωρήσουν απαντητική γραπτή αγόρευση με βάση τα σχετικά στοιχεία που τους είχε δώσει γραπτά και προφορικά.

10

15

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την αίτηση, αποφάσισε ότι:

20

(1) Η Διάταξη 35 Θεσμός 2 των περί Πολιτικής Δικονομίας Διαδικαστικών Κανονισμών, που εφαρμόζεται και για την Αναθεωρητική Έφεση, καθορίζει το χρόνο καταχώρησης της έφεσης σε έξι εβδομάδες εκτός αν το Δικαστήριο ή Δικαστής παρατείνει το χρόνο. Η παράταση του χρόνου καταχώρησης έφεσης είναι ένα εξαιρετικό δικονομικό μέτρο και το Δικαστήριο έχει ελεύθερη και

25

5 αδέσμευτη διακριτική εξουσία την οποία ασκεί με βάση τα γεγονότα της κάθε συγκεκριμένης υπόθεσης και με γνώμονα την αρχή ότι το δημόσιο συμφέρον επιβάλλει την τελειωτική ολοκλήρωση της δικαστικής διαδικασίας και την αποκρυсталλωση των δικαιωμάτων των διαδίκων μετά την εκπνοή των χρονικών ορίων που θέτει ο νομοθέτης. Οι κανόνες ως προς τα χρονικά όρια πρέπει να τηρούνται εκτός αν η δικαιοσύνη με σαφήνεια υποδεικνύει ότι πρέπει να χαλαρωθούν.

10 Στην υπό εξέταση περίπτωση τίποτε δεν υπήρχε που να μην μπορούσε να διαπιστωθεί από τον αιτητή μέσα στην προθεσμία καταχώρησης έφεσης. Η διαφωνία του διαδίκου με το δικηγόρο του ως προς τον τρόπο χειρισμού της υπόθεσης, υπό τις παρούσες συνθήκες της γνώσης δηλαδή από το διάδικο του αποτελέσματος της προσφυγής την ημέρα έκδοσης της απόφασης, δεν αποτελεί λόγο παράτασης χρόνου για καταχώρηση έφεσης.

Αίτηση απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

- 20 *Branco Salvage Ltd v. Republic (Attorney-General as Successor to the Greek Communal Chamber) and Another (1967) 3 CLR 213.*
- Georghiou (No. 3) v. Republic (1968) 3 CLR 563.*
- Georghiou v. Republic (1968) 1 CLR 411.*
- Cyprian Seaway Agencies v. Republic (1981) 3 CLR 271.*
- I & A Φιλίππου ν. Δημοκρατίας (Προσφυγή Αρ. 230/84, ημερ. 14/10/1989).*
- 25 *Association of Contractors for Electrical Installations v. The Council of Ministers and Another (1987) 3 CLR 817.*

Αίτηση.

30 Αίτηση για παράταση του χρόνου για καταχώρηση έφεσης εναντίον της απόφασης με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή του εναντίον της προαγωγής των ενδιαφερομένων μερών στη θέση Ανώτερου Φοροθέτη Β.

Ο αιτητής παρουσιάσθηκε αυτοπροσώπως.

Π. Χατζηδημητρίου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α', για τους καθ' ων η αίτηση.

Α. ΛΟΪΖΟΥ, Π. ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Με την αίτηση του αυτή ο αιτητής ζητά παράταση του χρόνου για καταχώρηση έφεσης εναντίον της απόφασης με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή του και επικυρώθηκε η πράξη προαγωγής στη θέση Ανώτερου Φοροθέτη Β' (Κλάδος Φόρου Εισοδήματος) Τμήμα Εσωτερικών Προσόδων, την οποία προσέβαλε.

5

Η απόφαση εκδόθηκε στις 15 Νοεμβρίου 1990 και, όπως ο ίδιος λέγει στην ένορκη δήλωση η οποία επισυνάπτεται στην παρούσα αίτηση, την ίδια ημέρα οι δικηγόροι που τον αντιπροσώπευαν τον πληροφόρησαν με επιστολή τους για την έκδοση της απόφασης του Δικαστηρίου και ότι η προσφυγή του είχε απορριφθεί.

10

Η παρούσα αίτηση καταχωρήθηκε στις 10 Απριλίου 1991, δηλαδή με καθυστέρηση πέντε μηνών.

15

Ο λόγος τον οποίο ο αιτητής προβάλλει είναι ότι πρόσφατα προς το χρόνο καταχώρησης της αίτησης του ήλθαν σε γνώση του γεγονότα σημαντικά και σχετιζόμενα με την υπόθεση. Σαν τέτοια παραθέτει το γεγονός ότι οι δικηγόροι του κατά την επιθεώρηση των διοικητικών φακέλων και των εμπιστευτικών εκθέσεων παρέλειψαν να σημειώσουν σημαντικές λεπτομέρειες που θα στοιχειοθετούσαν και αποδείκνυαν το δίκαιο της προσφυγής του. Επιπρόσθετα, ότι ο Γενικός Εισαγγελέας στη γραπτή του αγόρευση παρέλειψε να πάρει θέση στη διαπίστωση του αιτητή ότι οι βαθμολογίες έγιναν και μεθοδεύτηκαν για να δικαιολογήσουν τις προαγωγές, όπως αυτός ισχυριζέτο στην τρίτη παράγραφο της έκτης σελίδας της γραπτής αγόρευσης του που είχε καταχωρηθεί στις 22 Σεπτεμβρίου 1989.

20

25

Σαν αποτέλεσμα αυτού, οι δικηγόροι του ζήτησαν με επιστολή άδεια από το γραφείο του Γενικού Εισαγγελέα να ξαναδούν τους διοικητικούς φακέλους και τις εμπιστευτικές εκθέσεις και να επιτραπεί σε αυτόν να παρίσταται προσωπικά κατά την επιθεώρηση.

30

Ο Γενικός Εισαγγελέας δέχθηκε να ξαναεπιθεωρηθούν

35

οι φάκελοι από τους δικηγόρους του, όχι όμως από τον ίδιο. Αμέσως, όπως λέγει στην παράγραφο (Γ) της ενόρκου δηλώσεως του, προσέφυγε στην Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στην Κύπρο που υποσχέθηκε να τον ενημερώσει για την έκβαση του θέματος του σε δέκα περίπου μέρες. Και συνεχίζει ισχυριζόμενος ότι οι δικηγόροι του, ενώ παράλληλα τους δόθηκε δικαίωμα επαναεπιθεώρησης και παρά τις εκκλήσεις του προς αυτούς να το πράξουν, έστω και χωρίς την παρουσία του, παρέλειψαν να 5
10 πράξουν τούτο.

Στις 11 Ιουνίου 1990, οι δικηγόροι του του ζήτησαν να προσέλθει στο γραφείο τους για να ετοιμάσουν απάντηση στη γραπτή αγόρευση του Γενικού Εισαγγελέα. Ο ίδιος δε, δίδοντας τη δική του εκδοχή, αναφέρει στην ένορκη δήλω- 15
ση του ότι επικοινωνήσε τηλεφωνικώς μαζί τους αμέσως, τους ανέφερε ότι τους είχε ήδη δώσει γραπτά και προφορικά τα σχετικά στοιχεία για να ετοιμάσουν την απάντησή τους, και ότι αμέλησαν ή παρέλειψαν να υποβάλουν τέτοια απάντηση, και έτσι, όπως αυτός ισχυρίζεται, το Δικαστήριο κατέληξε στην απορριπτική του απόφαση. 20

Από το φάκελο της υπόθεσης φαίνεται ότι στις 14 Μαρτίου 1990, όταν η προσφυγή του αιτητή, που συνεκδικαζόταν μαζί με δύο άλλες προσφυγές, αναβλήθηκε στις 7 Ιουνίου για διασαφηνίσεις, το Δικαστήριο έδωσε οδηγίες να καταχωρηθεί εν τω μεταξύ η από μέρους του αιτητή 25
γραπτή αγόρευση σε απάντηση εντός τεσσάρων εβδομάδων.

Στις 7 Ιουνίου 1990, ο δικηγόρος του αιτητή ζήτησε παράταση χρόνου γιατί δεν είχε καταχωρηθεί γραπτή αγόρευση σε απάντηση και το Δικαστήριο έδωσε τέσσερις 30
εβδομάδες και όρισε την υπόθεση για διασαφηνίσεις στις 10 Οκτωβρίου 1990. Στην πραγματικότητα δεν καταχωρήθηκε τέτοια γραπτή αγόρευση σε απάντηση από μέρους του αιτητή γιατί, όπως φαίνεται, δεν προσήλθε στο γραφείο των δικηγόρων του όπως του ζητήθηκε από αυτούς 35
για να δώσει περαιτέρω οδηγίες ή και γιατί σε τελευταία ανάλυση αυτοί δεν το έκριναν απαραίτητο, πράγμα που

βρισκόταν μέσα στη σφαίρα χειρισμού της υποθέσεως από αυτούς σαν δικηγόρους. Έτσι την ημέρα εκείνη όλοι οι δικηγόροι δήλωσαν ότι δεν είχαν να προσθέσουν τίποτε και το Δικαστήριο επιφύλαξε την απόφασή του.

Από της πλευράς του Γενικού Εισαγγελέα καταχωρήθηκε ένσταση στην οποία προβάλλεται η θέση ότι το δημόσιο συμφέρο επιβάλλει την οριστικοποίηση της δικαστικής διαδικασίας και ότι τα δικαιώματα των μερών, όπως καθορίζεται στις δικαστικές αποφάσεις, με την εκπνοή του επιτρεπόμενου χρόνου για το ένδικο μέσο της έφεσης πρέπει να αποκρυσταλλώνονται και γενικά να δημιουργείται σταθερότητα δικαίου και δικαιωμάτων. Τυχόν δε αποδοχή της αίτησης αυτής θα καταστρατηγούσε τα νομολογηθέντα αυτά καθώς επίσης και την ανάγκη αυστηρής τήρησης των προθεσμιών που καθορίζονται στους θεσμούς. Ήγειρε δε και το νομικό σημείο ότι η παρούσα αίτηση είναι νομοτυπικά αβάσιμη γιατί σε αυτή δεν αναφέρεται το συγκεκριμένο άρθρο του Νόμου ή ο συγκεκριμένος κανονισμός ή θεσμός στον οποίο βασίζεται, και περαιτέρω ο αιτητής κανένα νόμιμο λόγο δεν επικαλείται και ότι γενικά οι λόγοι που επικαλείται δεν υποστηρίζουν ούτε και δικαιολογούν την έκδοση του αιτούμενου διατάγματος.

Σύμφωνα με τον Κανονισμό 3 του περί Εφέσεων (Αναθεωρητική Δικαιοδοσία) Διαδικαστικού Κανονισμού του Ανωτάτου Δικαστηρίου του 1964, οι πρόνοιες της Διατάξεως 35 των περί Πολιτικής Δικονομίας Διαδικαστικών Κανονισμών οι αναφερόμενες σε πολιτικές εφέσεις εφαρμόζονται τηρουμένων των αναλογιών και σε εφέσεις από απόφαση Δικαστή που ασκεί αναθεωρητική δικαιοδοσία δυνάμει της παραγράφου 2 του Άρθρου 11 του περί Απονομής της Δικαιοσύνης (Ποικίλοι Διατάξεις) Νόμου του 1964, (Νόμος Αρ. 33 του 1964.)

Η Διάταξη 35 Θεσμός 2 καθορίζει το χρόνο καταχώρησης της έφεσης σε έξι εβδομάδες εκτός αν το Δικαστήριο ή Δικαστής παρατείνει το χρόνο. Σύμφωνα δε με τη Διάταξη 57 Θεσμός 2 το Δικαστήριο ή Δικαστής έχει εξουσία να παρατείνει το χρόνο που καθορίζεται στους θεσμούς πα-

ρόλο που η αίτηση για παράταση γίνεται μετά την εκπνοή του καθοριζόμενου ή επιτρεπόμενου χρόνου.

- Το όλο θέμα των προνοιών για παράταση του χρόνου καταχώρησης εφέσεως εξετάζεται σε σειρά αποφάσεων.
- 5 Ειδικά δε για το ζήτημα της παράτασης του χρόνου για καταχώρηση εφέσεως στην Αναθεωρητική Δικαιοδοσία αναφορά μπορεί να γίνει στις πιο κάτω υποθέσεις: *Branco Salvage Ltd v. Republic (Attorney-General as Successor to The Greek Communal Chamber and Another* (1967)3 C.L.R. 213· *Niki Chr. Georghiou (No. 3) v. Republic (Minister of the Interior and Another)* (1968)3 C.L.R. 563· *Niki Chr. Georghiou v. Republic (Minister of Interior and Another)* (1968)1 C.L.R. 411 (Ολ.)· *Cyprian Seaway Agencies v. Republic* (1981)3 C.L.R. 271 και *I. & A. Φιλίππου ν. Κυπριακής Δημοκρατίας* Υπόθεση Αρ. 230/84 (Απόφαση δόθηκε στις 14 Οκτωβρίου 1989). Στην δε υπόθεση *Association of Contractors for Electrical Installations v. The Council of Ministers and Another* (1987)3 C.L.R. 817, είχα την ευκαιρία να ανασκοπήσω τη νομολογία πάνω στο
- 20 θέμα της παράτασης του χρόνου καταχώρησης εφέσεως.

- Το συμπέρασμα που βγαίνει από αυτές είναι ότι η παράταση του χρόνου καταχώρησης εφέσεως είναι ένα εξαιρετικό δικονομικό μέτρο και ότι το Δικαστήριο έχει ελεύθερη και αδέσμευτη διακριτική εξουσία την οποία ασκεί
- 25 με βάση τα γεγονότα της κάθε συγκεκριμένης υπόθεσης και όταν το συμφέρον της δικαιοσύνης συνήγορούν υπέρ αυτής. Ασκείται δε υπέρ ενός αιτητή με γνώμονα την αρχή ότι το δημόσιο συμφέρον επιβάλλει την τελειωτική ολοκλήρωση της δικαστικής διαδικασίας και την αποκρου-
- 30 στάλωση των δικαιωμάτων των διαδίκων μετά την εκπνοή των χρονικών ορίων που θέτει ο νομοθέτης. Ο καθορισμός χρονικών ορίων από τη νομοθεσία δεν σημαίνει ότι δεν έχουν σημασία και μπορούν να αγνοούνται.
- 35 Αντίθετα αυτοί οι κανόνες ως προς τα χρονικά όρια πρέπει να τηρούνται εκτός εάν η δικαιοσύνη με σαφήνεια υποδεικνύει ότι πρέπει να χαλαρωθούν. Οι διαφορές πρέπει να φθάνουν σε ένα τέλος σε όσο το δυνατό πιο εύλογο χρόνο και δεν πρέπει να αφήνονται σε εκκρεμότητα για

ακαθόριστο χρόνο. Αυτή η αρχή στηρίζεται στο λατινικό αξίωμα που έχει ενσωματωθεί στο νομικό μας σύστημα ότι είναι προς το δημόσιο συμφέρο να υπάρχει μέσα σε εύλογα χρονικά όρια κάποιο τέλος στη διαδικασία.

Με βάση τα κριτήρια αυτά έχω καταλήξει στο συμπέρασμα ότι στην υπό εξέταση περίπτωση τίποτε δεν υπήρχε που να μη μπορούσε να διαπιστωθεί από τον αιτητή μέσα στο χρόνο καταχώρησης εφέσεως που καθορίζεται από τη σχετική Διάταξη. Η δε διαφωνία ενός διαδίκου, ο οποίος ενημερώνεται για την έκδοση της απόφασης την ίδια ημέρα που αυτή εκδόθηκε, όπως έγινε στην παρούσα υπόθεση, με το δικηγόρο του ως προς τον τρόπο χειρισμού της υπόθεσης, δεν αποτελεί λόγο που συνηγορεί υπέρ της άσκησης από το Δικαστήριο αυτό του εξαιρετικού μέτρου της παράτασης του χρόνου καταχώρησης εφέσεως σαν θέμα εξυπηρέτησης του συμφέροντος της δικαιοσύνης.

Για όλους τους πιο πάνω λόγους η αίτηση αυτή απορρίπτεται.

Δεν γίνεται όμως οποιαδήποτε διαταγή για έξοδα.

Αίτηση απορρίπτεται χωρίς έξοδα.